

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **JUDr. A. Z.**, narozena dne X
bytem X
zastoupena JUDr. Romanem Lamkou, Ph.D., LL.M., MBA, advokátem
sídlem Kovářská 488/16, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **ministr spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021 č. j. MSP-70/2020-ODKA-ROZ/33,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 16. 9. 2021 č. j. MSP-70/2020-ODKA-ROZ/33 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 12 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Romana Lamky, Ph.D., LL.M., MBA, advokáta.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž ministr spravedlnosti (dále též „ministr“ nebo „žalovaný“) jako rozkladový orgán zamítl

rozklad a potvrdil své předchozí rozhodnutí ze dne 17. 7. 2020 č. j. MSP-247/2018-OOJ-SZ/17 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

2. Prvostupňovým rozhodnutím ministr k návrhu krajské státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni (dále též „*KSZ*“) ze dne 10. 10. 2018 odvolal žalobkyni - okresní státní zástupkyni Okresního státního zastupitelství Plzeň-město - z funkce, tímto výrokem:
- „- *k usměrňování postupu policejních orgánů, orgánů Vězeňské služby ČR a jí podřízených státních zástupců v trestních věcech vyřizovaných a zpracovávaných Okresním státním zastupitelstvím Plzeň-město v reakci na zjištěná pochybení nevyužívala dostatečným způsobem svých oprávnění a neplnila povinnosti stanovené zákonem č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, a neřídila se pokyny Krajského státního zastupitelství v Plzni, ve vztahu k*
 - *vedení trestního řízení ve věci trestného činu obrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 trestního zákoníku ve spojení se zneužíváním metamfetaminu a THC, a to nejméně po dobu od 26. 9. 2017 do 5. 6. 2018;*
 - *zneužívání omamných a psychotropních látek a nepovolených předmětů ve věznicích, a to nejméně od 15. 12. 2016 do 2. 5. 2018;*
 - *při výkonu správy státního zastupitelství v letech 2015 až 2017 v postavení vedoucí státní zástupkyně nevyužívala řádně svá oprávnění k řídicí a metodické činnosti, neboť nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům;*
 - *v rámci výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 adekvátně nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřístupovala k jí podřízeným státním zástupcům rovným způsobem, když opakovaně podávala návrhy na zahájení kárného řízení s jí podřízenou státní zástupkyní a současně obdobně intenzivně neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců,*

tedy

závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce,

a proto se odvolává

z funkce okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město.“

3. Proti citovanému rozhodnutí ministra i napadenému rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
4. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vadný postup žalovaného. Spatřuje jej v tom, že poté, co desátý senát Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 8. 6. 2021 č. j. 10 A 19/2021-69 (dále též „*zrušující rozsudek*“) zrušil předchozí rozkladové rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, obdržel žalovaný od KSZ nové vyjádření ve věci a doplnění podkladů. Zatímco měl žalovaný umožnit žalobkyni vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), předložil věc rozkladové komisi, která věc projednala. Až poté žalovaný vyzval žalobkyni k seznámení se s obsahem spisu a

vyjádření k věci. Žalobkyně se k věci vyjádřila a požadovala, aby věc byla rozkladové komisi znovu předložena s jejím vyjádřením a důkazními návrhy. Žalovaný místo toho, aby věc rozkladové komisi předložil, vydal napadené rozhodnutí. V něm pod bodem 122 a násl. toliko uvedl, že neshledal důvody k opětovnému projednání věci rozkladovou komisí. Žalobkyně s postupem žalovaného nesouhlasí, jelikož rozkladová komise měla mít možnost seznámit se i s jejími argumenty, a až poté měl žalovaný rozhodnout. Ačkoli ust. § 152 odst. 3 správního řádu nestanoví okamžik, kdy má být věc rozkladové komisi předložena, podle žalobkyně musí k tomu dojít až poté, co jsou ve spise shromážděny všechny podklady a stanoviska, na základě nichž má být rozhodováno. Jelikož žalovaný věc předložil rozkladové komisi dříve, než dal žalobkyni možnost se ve věci vyjádřit, zatížil řízení procesní vadou (jako kdyby rozkladová komise věc vůbec neposuzovala). Žalobkyně též nesouhlasí se žalovaným, že není možné předkládat věc rozkladové komisi pokaždé, když žalobkyně k věci zašle další vyjádření, protože se jedná o jinou situaci. Žalobkyně se k věci nevyjadřovala z vlastní iniciativy ani za účelem obstrukcí, nýbrž byla žalovaným vyzvána k seznámení se s doplněným podkladem a k vyjádření před rozhodnutím žalovaného. Tohoto práva využila, uvedla argumenty a důkazní návrhy dosud neuplatněné, které podle žalobkyně byly způsobilé ovlivnit úsudek rozkladové komise i žalovaného.

5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelná, jelikož skutkový stav popisují vágně, nekonkrétně a bez opory ve shromážděných podkladech. K části výroku prvostupňového rozhodnutí (pod druhým dlouhým odsekem), že žalobkyně „*při výkonu správy státního zastupitelství v letech 2015 až 2017 v postavení vedoucí státní zástupkyně nevyužívala řádně svá oprávnění k řídicí a metodické činnosti, neboť nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům*“ žalovaný uvedl, že se týkal údajného vyššího zatížení JUDr. D. L. (dále též „*JUDr. L.*“) v době, kdy jmenovaná pracovala na zkrácený 3/4 úvazek. Žalobkyně doplňuje, že z přípisu KSZ ze dne 30. 6. 2021 na str. 5 vyplývá, že jmenovaná pracovala na zkrácený úvazek do 31. 3. 2015, na což žalobkyně poukázala právě ve vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle výroku prvostupňového rozhodnutí, který nebyl napadeným rozhodnutím modifikován, se měla žalobkyně namítaného pochybení dopouštět v letech 2015 až 2017, ale pro období od 1. 4. 2015 do konce roku 2017 tato část výroku postrádá jakákoli skutková zjištění. V daném případě se žalovaný omezil na zjištění, že JUDr. L. v době, kdy pracovala na částečný úvazek, byla zatížena vyšším nápadem, než jaký by odpovídal jejímu 3/4 úvazku. Žalobkyně k tomuto opakovaně upozorňovala, že nápad jmenované snížil náměstek, který žalobkyni zastupoval v době, kdy žalobkyně byla dočasně přidělena k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze (dále též „*VSZ*“). Za jeho kroky nemůže být žalobkyně činěna odpovědnou. I kdyby k vytýkanému pochybení došlo, pak JUDr. L. mělo být v prvních třech měsících roku 2015, za něž byla žalobkyně po návratu ze stáže na KSZ zodpovědná, přiděleno o 25 % věcí méně, což je méně o cca 5 věcí z rejstříku „*ZT*“ a o cca 6 věcí z rejstříku „*ZK*“. Uvedená nerovnost nemůže zakládat vážné pochybení žalobkyně pro odvolání z funkce. Žalobkyně se ve vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí podrobně zabývala důvody počtu napadlých věcí jednotlivým státním zástupcům, které není možné bez dalšího srovnávat s ohledem na odlišnou obtížnost jednotlivých spisů, a též proto, že v roce 2015 bylo třeba řešit následky odchodu šesti státních zástupců ze státního zastupitelství z předchozích let 2013 a 2014. Jejich nevyřízené spisy byly přerozděleny mezi stávající státní zástupce a JUDr. L. byla oproti nim méně zatížena přerozdělovanými spisy, byl jí upřednostněn nápad nový, i při zohlednění nižšího úvazku. Ve výsledných číslech nového nápadu se to projevilo stejným zatížením JUDr. L. jako těch

státních zástupců, kteří pracovali na plný úvazek, jimž byly přerozděleny starší nedodělky. Na tuto argumentaci žalovaný nereagoval. Žalobkyně má za to, že v příslušném období k nepřiměřenému zatížení JUDr. L. ve srovnání s ostatními státními zástupci nedocházelo. Žalobkyně nedisponovala žádnými poznatky, že by bylo nutné měnit jmenované výši nápadu nastaveného náměstkem. I když se JUDr. L. dopouštěla průtahů a pochybení, která kárný senát sice uznal, ale nepovažoval je za natolik závažná, aby dosahovala intenzity kárného provinění, pak taková pochybení neznamenaají automaticky nepřiměřené zatížení jmenované státní zástupkyně. Otázku zatížení jednotlivých státních zástupců nelze redukovat pouze na počty věcí, aniž by byla zohledněna specializace. Žalobkyně v rozkladu uvedla, že i v roce 2019 byly početní nápadu jednotlivých státních zástupců rozdílné, byť nápad byl rozdělen podle organizačních pokynů KSZ. Žalobkyně proto opakovaně navrhovala, aby žalovaný porovnal počty napadlých a vyřizovaných věcí v daném období státních zástupců s totožným zatížením a specializacemi. Z takového porovnání by muselo vyplynout, že při práci státního zastupitelství nelze všem státním zástupcům zajistit totožné hodnoty nápadu. Žalovaný tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl, aniž by důvody přiměřeně odůvodnil. Žalobkyně upozorňuje, že kvůli údajně nesprávnému přidělování věcí v letech 2015 až 2017 jí KSZ udělilo dne 24. 8. 2017 pod č. j. 1 SPR 272/2017-1 výtku za „*drobný nedostatek*“ podle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSZ“). Přitom v témže jednání o více než tři roky později žalovaný shledal již závažné porušení povinností podle § 10 odst. 4 ZSZ. Žalobkyně považuje za nepřiměřené, aby byla za údajně chybný tentýž postup z téhož období nejprve kárně sankcionována výtkou, a po více než třech letech odvolána z funkce. Žalovaný přitom nezkoumal, jak docházelo k přidělování věcí za dalšího působení žalobkyně mezi roky 2017 a 2021, v kontextu období mezi údajným pochybením žalobkyně a rozhodnutím o jejím odvolání.

6. Žalobkyně dále poukazuje na to, že ve zrušujícím rozsudku k části výroku (pod třetím dlouhým odsekem) „*v rámci výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 adekvátně nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřistupovala k jí podřízeným státním zástupcům rovným způsobem, když opakovaně podávala návrhy na zahájení kárného řízení s jí podřízenou státní zástupkyní a současně obdobně intenzivně neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců*“ desátý senát uvedl, že žalovaný nevysvětlil, v čem spočíval nerovný přístup k jednotlivým státním zástupcům. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný toliko opsal podklady dodané KSZ, ze kterých toliko vyplývá, že žalobkyně měla přistupovat k JUDr. L. odlišně od dalších dvou státních zástupců, kteří se dopustili pochybení, nerespektování pokynů. Žalobkyně totiž na JUDr. L. podala dva kárné návrhy, ale dva další státní zástupce ústně napomenula. Žalobkyně poukazuje na bod 113. napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že se jednalo o pochybení srovnatelné intenzity, ale nevysvětlil, jak k tomuto závěru dospěl. Pokud z napadeného rozhodnutí nadále nelze seznat, z jakých důvodů jsou pochybení srovnatelná, nelze přezkoumat závěr, že žalobkyně přistupovala k pochybením podřízených nerovným způsobem. Žalobkyně považuje proto rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná, bez dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně uvádí, že JUDr. L. vykazovala v práci systémové nedostatky, pochybení spočívala v průtazích a nedostatečně efektivní organizaci práce, kdežto u dvou dalších státních zástupců mělo pochybení jednorázovou povahu. Žalobkyně s nimi věc projednala ústně, což považovala za dostačující. Nesouhlasí s bodem 109. napadeného rozhodnutí, že měla pochybit tím, že o ústních výtkách neučinila písemný záznam. Takové pochybení jí není kladeno za vinu ve výroku

prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně výtku koncipovala neformálně za málo závažná pochybení. Tehdy nebyl znám později vyslovený názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, že o výtce je třeba učinit písemný záznam. Do té doby udělování ústních výtek bylo na státním zastupitelství standardní. Pokud KSZ mělo za to, že žalobkyně v konkrétních věcech dvou dalších státních zástupců nepodala kárné návrhy, přestože tak učinit měla, KSZ mohlo kárné návrhy podat samo. Žalobkyně uvádí, že na JUDr. L. postupně podala dva kárné návrhy. Kárný senát Nejvyššího správního soudu jmenovanou prvního návrhu zprostil rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017 č. j. 12 Ksz 4/2016-142, v něm konstatoval, že jmenovaná se dopustila průtahů a jiných pochybení, která neshledal natolik závažnými, aby byla kárnými proviněními. Takovýto závěr dopředu žalobkyni zjevný nebyl. V pořadí druhým rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2018 č. j. 12 Ksz 9/2017-120 byla jmenovaná kárného návrhu též zproštěna, v něm kárný senát vyslovil, že pochybení nedosahovala intenzity kárného provinění. Skutečnost, že žalobkyně podala kárný návrh, kterému kárný senát nevyhověl, nemůže představovat závažné porušení její povinnosti. Žalovaný v podaných kárných návrzích také není vždy úspěšným. Přijmout nelze ani tezi, že kárné návrhy proti jmenované byly šikanózní. Žalobkyně má za to, že ta část, v níž jsou skutkové závěry žalovaného přezkoumatelné, nesvědčí o jejím porušení povinností závažným způsobem.

7. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože se nezabývalo povahou žalobkyní namítaných dvou obecných sjednocujících závazných pokynů KSZ (dále též „*pokyny*“), pro jejichž nerespektování byla žalobkyně odvolána z funkce. Prvním pokynem měly být zahajovány úkony trestního řízení bagatelních skutků intenzity přestupku, (problematika řízení pod vlivem návykové látky), druhý pokyn se týkal skutků, u nichž je předem zřejmé, že nemůže dojít k zahájení trestního stíhání konkrétní osoby (nalezení omamných látek či předmětů zakázaných ve věznicích). Žalobkyně opakovaně vysvětlovala, proč pokyny považuje za nezákonné. Její argumentaci žalovaný odmítl, jelikož „*nezákonný pokyn mohla ... postupem podle § 12d odst. 2 zákona o státním zastupitelství odmítnout*“ (viz bod 68. napadeného rozhodnutí), jelikož tak neučinila, nemohla následně tvrdit, že pokyny byly nezákonné. Žalobkyně s takovou argumentací nesouhlasí, žalovaný pominul znění a systematiku § 12d odst. 2 ZSZ, že se vztahuje pouze na pokyny v konkrétní věci. První odstavec tohoto ustanovení zakotvuje oprávnění nejbližší nadřízeného státního zastupitelství dávat nižším státním zastupitelstvím pokyny k vyřizování pouze konkrétních věcí. Státní zástupce může formálně odmítnout splnit pokyn, „*který je v konkrétní věci v rozporu se zákonem*“. V případě obecných pokynů ale neexistuje konkrétní věc, v níž by státní zástupce mohl splnění nezákonného pokynu formálně odmítnout, a kterou by vyšší státní zastupitelství mohlo mu odejmout a samo vyřídit. Obecný pokyn má formu interního předpisu v soustavě státního zastupitelství, který lze aplikovat, pokud neodporuje zákonu a nemůže státního zástupce zbavit povinnosti postupovat v trestním řízení v souladu se zásadou legality jako základní zásadou trestního řízení podle § 2 odst. 1 trestního řádu (dále též „*TrŘ*“). Pokud nižší státní zastupitelství shledá, že obecný pokyn bezprostředně nadřízeného státního zastupitelství je nezákonný, nemůže jinak, než jej nerespektovat a postupovat v souladu se zákonem. Obecný pokyn nelze formálně odmítat proto, že nadřízené státní zastupitelství na odmítnutí nemůže reagovat převzetím agendy podřízeného státního zastupitelství, kterou by začalo samo vykonávat v souladu se svým pokynem. Pouze v konkrétní věci lze udělit konkrétní pokyn, a případně takovou věc převzít podle § 12d odst. 2 ZSZ. Žalobkyně nesouhlasí s bodem 95. zrušujícího rozsudku, v němž soud uvedl, že žalovaný nemůže posuzovat zákonnost

obecných pokynů. Žalobkyně má za to, že žalovaný či soud byli povinni posoudit, zda nerespektované pokyny byly zákonné. Pokud by pokyny byly nezákonné, jejich nerespektování by nebylo způsobilé odvolat žalobkyni z funkce. Vedoucího státního zástupce nelze odvolat z funkce pro nerespektování pokynu, aniž by bylo posouzeno, zda byl takový pokyn zákonný.

8. Žalobkyně k nerespektování pokynu zahajovat úkony trestního řízení proti všem řidičům motorových vozidel, kteří řídili pod vlivem některých návykových a psychotropních látek odlišných od alkoholu [pro podezření z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 trestního zákoníku (dále též „TrZ“)], uvádí, že podezřelý řidič měl být podroben znaleckému zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Žalobkyně opakovaně tvrdila, že uvedený pokyn by vedl k popření zásady subsidiarity trestní represe. Trestní právo by stíhalo skutky, které mají být kvalifikovány jako přestupky podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Hranice mezi přestupkem a trestným činem podle § 274 odst. 1 TrZ totiž nebyla do stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2020 sp. zn. Tpjn 300/2020 přesně vymezena, kterou je hodnota koncentrace zakázané látky v krvi. Uvedené stanovisko podpořilo teze uplatňované žalobkyní, že v případech koncentrace zakázané látky v krvi řidiče motorového vozidla v minimálním množství, pokud nejsou přítomny další přitěžující okolnosti, se jedná o přestupek. V rozhodné době žalobkyně z praxe věděla, že soudy případy řízení motorového vozidla po požití velmi malého množství omamné či psychotropní látky (dále též „OPL“) setrvale vyhodnocují jako přestupky. Pokud nebylo ve veřejném zájmu, aby bagatelní případy řízení motorového vozidla pod vlivem minimálního množství OPL byly trestné činy, pak žalobkyně neshledává veřejný zájem na jejím odvolání z funkce za to, že taková stíhání odmítla provádět. Žalobkyně je přesvědčena, že vedení trestních řízení (podrobení se znaleckému zkoumání z odvětví psychiatrie) v případech, kdy bylo od počátku zjevné, že skutek bude toliko přestupkem, by představovalo nepřiměřený zásah do práv podezřelých v rozporu s § 2 odst. 4 TrŘ. K tomuto žalobkyně v řízení doložila odborné podklady, kterými se žalovaný přitom odmítl zabývat. Žalobkyně poukazuje na to, že nerespektováním pokynů naopak ušetřila státu výdaje, které by případně musel dotčeným osobám vyplácet na náhradách za újmu. Připouští, že i kdyby se formálně dopustila pochybení, že pokyny zvláštním úkonem neodmítla jako nezákonné, materiálně by se o žádné pochybení nejednalo, žalobkyně naopak postupovala v souladu se zákonem, když dbala ochrany základních práv dotčených osob.
9. Žalobkyně k nerespektování pokynu zahajovat ve všech případech úkony trestního řízení ve věznicích při nálezů OPL a zakázaných předmětů ve věznicích, zejména mobilních telefonů, uvádí, že trestní úkony jsou v řadě případů bezúčelné, jejich prostřednictvím nelze objasnit skutečnosti, které by mohly vést k trestnímu stíhání konkrétních osob. Žalobkyně opakovaně upozorňovala, že vzhledem k nízkým sazbám trestných činů v případě nálezů mobilního telefonu ve věznici nelze využít prostředky podle § 88a TrŘ. V případě zásilek s drogami většinou neexistuje možnost zjistit, kým byly drogy do zásilek vloženy. Žalobkyně ve vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí navrhla za důkaz, aby z informačního systému státního zastupitelství (ISYZ) za roky 2015 až 2020 byl pořízen statistický přehled věcí týkajících se nálezů mobilního telefonu ve věznici (pokud nebylo řešeno v souběhu s drogovou či jinou trestnou činností se sazbou nad 3 roky odnětí svobody). Z takových dat by totiž vyplynulo, že při nezjištění pachatelů se věc odkládá podle § 159a odst. 5 TrŘ, a v případě zjištění pachatelů dochází ke kázeňskému postihu. Tím by byla prokázána správnost argumentů žalobkyně. Žalovaný takový důkaz provést odmítl,

přitom respektováním pokynu by došlo k porušení základních zásad trestního řízení, zejména legality podle § 2 odst. 1 TrŘ, hospodárnosti podle § 2 odst. 4 TrŘ a zásady, že orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu podle § 2 odst. 6 TrŘ. Podle žalobkyně se tím měl uměle navýšit počet vyřizovaných věcí. Ani v tomto případě žalovaný neuvedl, proč veřejný zájem vyžadoval, aby žalobkyně zajistila zahajování úkonů trestního řízení. Žalobkyně nerespektováním takového pokynu nemohla porušit povinnosti závažným způsobem.

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K námitce žalobkyně, že byla vyzvána k seznámení se s obsahem spisu a vyjádření k věci až po projednání věci rozkladovou komisí, žalovaný odkazuje na body 125. až 128. napadeného rozhodnutí. Doplnil, že rozkladová komise se řízení o rozkladu obligatorně účastní a předkládá ministrovi či vedoucímu jiného ústředního správního úřadu návrh na rozhodnutí o rozkladu (§ 152 odst. 3 správního řádu). O rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu (§ 152 odst. 2 správního řádu), který doporučením rozkladové komise není vázán. V daném případě všechny zákonné požadavky byly naplněny. Rozkladová komise se před přijetím doporučení seznámila s veškerými relevantními podklady pro rozhodnutí, na základě kterých věc posoudila. Podle žalovaného nedošlo zvoleným postupem k vadě řízení, či k takové vadě, která by měla dopad do práv žalobkyně a působila nezákonnost rozhodnutí.
11. Žalovaný k námitce nepřezkoumatelnosti ve vztahu k nerovnoměrnému přidělování věcí poukazuje na zrušující rozsudek body 80. až 82., na body 59. až 62. prvostupňového rozhodnutí a na body 91. až 93. napadeného rozhodnutí. Doplnil, že v napadeném rozhodnutí uvedl, které skutečnosti považoval za relevantní, a pod body 64. až 66. prvostupňového rozhodnutí odůvodnil, proč nepřistoupil k obstarání dalších podkladů, které žalobkyně navrhla (zpráva o zatíženosti ostatních státních zastupitelství v obvodu KSZ s uvedením počtu státních zástupců, nápadu ve všech rejstřících za současného uvedení počtu soudců na trestních úsecích jednotlivých místně příslušných soudů, přepočtení počtu státních zástupců pro jednotlivá okresní státní zastupitelství v obvodu působnosti KSZ, tabulky zatížení zpracované VSZ, záznam ze společného setkání k problematice podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 4. 10. 2018 a stanovisko odboru odškodňování Ministerstva spravedlnosti ke kritériím vyplývajícím z vnitrostátní i evropské judikatury k objasnění pojmu průtahy). K návrhu žalobkyně vyžádat si informace o nápadu státního zastupitelství za požadované období žalovaný odkazuje na body 119. a 120. napadeného rozhodnutí. K tvrzenému neadekvátnímu využívání oprávnění k nápravě pochybení podřízených státních zástupců žalovaný uvádí, že se předmětnou námitkou podrobně zabýval v bodech 110. až 112. napadeného rozhodnutí. Diferenciace přístupu žalobkyně ke zjištěným pochybením JUDr. L. a dvou dalších státních zástupců byla patrná, přesto reakce žalobkyně na zjištěná porušení povinností podřízených státních zástupců, včetně navrhovaných uložení sankcí, nebyla adekvátní. Vytýkané pochybení podřízených státních zástupců dosahovala minimálně srovnatelné intenzity. Bez existence objektivních okolností však žalobkyně přistoupila k pochybení dvou dalších státních zástupců benevolentněji. Podle vlastního prohlášení jim neformálně udělila ústní výtku. Na ní nadále setrvala, i když k výrazné nápravě vytýkaných pochybení nedošlo. Z projevu žalobkyně je podle žalovaného zřejmé, že dvěma dalším státním zástupcům žalobkyně neudělila výtku smyslu § 30 odst. 3 ZSZ. Jedná se o upozornění, zahájení kárného řízení je řízením disciplinárním se souvisejícími difamačními účinky pro kárně obviněného. Žalobkyně nereagovala na zjištěná pochybení podřízených státních zástupců adekvátním způsobem a

nerovnoměrně využívala oprávnění k jejich nápravě. Podle žalovaného měla žalobkyně jako vedoucí státní zástupkyně jednat tak, aby nedocházelo k nerovnému zacházení vůči podřízeným státním zástupcům. Jelikož tak neučinila, závažným způsobem porušila své povinnosti. K námitce tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaný konstatuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný konstatuje, že jak z výroku, tak i z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že se žalobkyně dopustila mnohačetných a v některých případech opakovaných a závažných porušení povinností vedoucího státního zástupce, spočívajících mimo jiné v adekvátním nevyužívání jejich oprávnění k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům, jakož i v neadekvátním využívání oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nerovném přístupu k nim v této oblasti. Žalovaný podrobně popsal skutková zjištění, jež vyplývají z provedených důkazů, a právně je hodnotil pod body 28. až 66. prvostupňového rozhodnutí a pod body 50. až 129. napadeného rozhodnutí. Žalovanému proto není zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ohledně nerovnoměrného přidělování věcí a postihu za pochybení ve vztahu k podřízeným státním zástupcům. Rozhodnutí jsou odůvodněna jasně, srozumitelně a plynou z nich právní závěry, jakož i úvahy, jimiž se žalovaný při jejich vydání řídil, a postupoval podle pokynů zrušujícího rozsudku.

12. V otázce pokynů se žalovaný řídil body 88. až 96. zrušujícího rozsudku a zabýval se tím v rozhodnutí obou stupňů. Pokud jde o pokyn týkající se zneužívání OPL a nepovolených předmětů ve věznicích, žalovaný se jím zabýval v bodech 52. a 53. prvostupňového rozhodnutí. Neplněním závazného pokynu ohledně postupu při podezření na spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 TrZ se věnoval pod body 46. až 48. prvostupňového rozhodnutí, či pod body 80. až 87. napadeného rozhodnutí. Doplnil, že soustava státního zastupitelství je založena na hierarchii jak uvnitř jednotlivých stupňů, tak mezi nimi, která předpokládá vázanost státních zástupců pokyny. Jejich nerespektování je řešeno zákonem předvídanými mechanismy, což může s sebou nést pro dotčeného státního zástupce následky. Skutečnost, že žalobkyně jako vedoucí okresní státní zástupkyně při výkonu své činnosti postupovala v rozporu s pokyny nadřízeného, představuje podle žalovaného vážnou poruchu ve fungování předmětného státního zastupitelství. Na daném nic nemění ani argumentace žalobkyně ohledně údajného neutěšeného stavu v nezákonném postupu státních zastupitelství a soudů při úkonech souvisejících se znaleckým zkoumáním duševního zdraví v přípravném řízení. Odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že soustava státního zastupitelství má poskytovat pokud možno přesvědčivé, předvídatelné a jednoznačné výstupy. Státní zástupce naopak není oprávněn snažit se kličkováním svůj právní názor prosadit proti zjevné vůli toho státního zástupce, jehož pokynů je povinen uposlechnout. Žalovaný nesouhlasí, že žalobkyně nemohla odmítnout závazné pokyny, že ZSZ takovýto formalizovaný postup pro odmítnutí pokynů nestanoví. Odkazuje na body 93. až 95. zrušujícího rozsudku a judikaturu a doplňuje, že jedinou výjimkou, kdy státní zástupce není povinen splnit pokyn svého nadřízeného státního zastupitelství ukládaný podle ZSZ, je jeho nezákonnost. Pokud se státní zástupce domnívá, že mu byl uložen nezákonný pokyn, má možnost jej odmítnout aplikovat. Zákon nečiní rozdíly mezi obecným pokynem a pokynem v konkrétní věci. Žalobkyně tak mohla odmítnout

předmětné pokyny, považovala-li je za nezákonné. Takto však nepostupovala, rozhodla se k pokynům vědomě nepřihlížet. Jejich neplnění nerozporuje, omezuje se na polemiku stran vhodnosti a správnosti uloženého postupu. Prostřednictvím vyjádření se snaží prokázat, že postup, který uplatnila, je efektivnější a méně nákladný. Taková argumentace je podle žalovaného účelová, neboť pokyny byly jasné a ukládaly konkrétní postup. Odlišný právní názor žalobkyně či neztotožnění se s pokynem nepředstavují samy o sobě relevantní důvod pro nesplnění pokynu. Uvedené tvrzení nemůže ospravedlnit nesplnění její povinnosti řídit se závazným pokynem. K otázce odmítnutí doplnění dokazování stran statistiky přehledu věcí týkající se nálezů mobilních telefonů ve věznici žalovaný odkazuje na body 117. a 118. napadeného rozhodnutí. Žalovaný doplňuje, že právní úprava nepožaduje, aby správní orgán provedl veškeré účastníkem navržené důkazy v případě, že to není v konkrétním případě pro zjištění skutkového stavu nezbytné. Vyžádání dokumentů navrhovaných žalobkyní by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie, jelikož návrh žalobkyně je nadbytečný. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn, další dokazování nebylo na místě.

13. Žalobkyně v replice setrvala na své argumentaci a doplnila, že žalovaný nevysvětlil, zda podle něho měla mít povinnost nezákonné pokyny formálně odmítnout jako vedoucí státní zástupkyně, nebo s ní též jednotliví státní zástupci. Současně z argumentace není zřejmé, jaké praktické důsledky by takové formální odmítnutí mělo, a proč je na něm třeba trvat. KSZ nic nebránilo provést dohled ve věcech, v nichž pokyny nebyly respektovány. Mohlo v nich uložit pokyny ke konkrétnímu postupu, které by státní zástupce byl povinen buď provést, anebo formálně odmítnout jako nezákonné. Žalobkyni však není vytýkáno, že by nerespektovala ani neodmítla pokyn v konkrétní věci. Dále poukazuje na to, že judikatura, kterou dovodil žalovaný, není příhodná. Zdůraznila, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by postupovala v rozporu s veřejným zájmem. Též uvádí, že žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na závěry sjednocující rady na VSZ, jejichž nerespektování mělo být důvodem k odvolání žalobkyně z funkce. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí, který nebyl napadeným rozhodnutím změněn, se však neuvádí, že by se žalobkyně měla dopustit pochybení, že zmiňovaný pokyn nerespektovala. Nepovažuje za přijatelné, aby důvody jejího odvolání byly nad rámec rozhodnutí dodatečně doplňovány v řízení před soudem. Setrává též na důkazech, které navrhla. Připomíná, že, že podle výroku prvostupňového rozhodnutí měla nerovnoměrně nápad rozdělovat od roku 2015 do roku 2017, aniž by však bylo zřejmé, jak přesně měla pochybit v období od dubna 2015 do konce roku 2017.
14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).
15. Předmětnou věc soud projednal v přednostním pořadí podle § 56 odst. 1 s. ř. s., s ohledem na veřejný zájem na stabilitě a řádném fungování příslušného okresního státního zastupitelství.
16. Předně je třeba uvést, jak je již zmíněno shora, v dané věci již bylo rozhodováno desátým senátem Městského soudu v Praze na základě žaloby podané žalobkyní proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020 č. j. MSP-70/2020-ODKA-ROZ/6, o níž desátý senát rozhodl zrušujícím rozsudkem (ze dne 8. 6. 2021 č. j. 10 A 19/2021-69) tak, že rozkladové rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem.
17. Z odůvodnění zrušujícího rozsudku pod bodem 77. vyplývá, že rozhodnutí žalovaného nedostalo požadavků podle § 76 odst. 1 s. ř. s. týkající se části výroku o nerovném přístupu žalobkyně k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců.

18. Žalovaný v tamním rozkladovém rozhodnutí se ztotožnil s vlastním závěrem z prvostupňového rozhodnutí, k čemuž desátý senát ve zrušujícím rozsudku konstatoval: „79. Soud souhlasí se žalobkyní, že pouhé konstatování žalované, že žalobkyně aplikovala nerovný přístup při nápravě zjištěných pochybení jí podřízených státních zástupců, bez uvedení konkrétních příkladů pochybení konkrétních státních zástupců a způsobu nápravy zvolené žalobkyní, neobstojí. Pokud v rozhodnutí prvostupňovém ani v rozhodnutí o rozkladu nejsou uvedena konkrétní pochybení těchto státních zástupců, nelze zhodnotit, zda šlo o srovnatelná pochybení a tedy žalovanou vytykaný nerovný přístup k podřízeným státním zástupcům. Závěry žalované o určitém skutkovém ději musí být přezkoumatelné soudem, a proto musí být z rozhodnutí seznatelné, a nelze pouze presumovat, že žalobkyně jistě ví, co udělala. Prvostupňové rozhodnutí mělo spíše než citace toho, co uvedla krajská státní zástupkyně v návrhu na odvolání, a toho, co uvedla žalobkyně, obsahovat popis a vymezení jednotlivých skutkových zjištění představujících porušení jejich povinností, včetně uvedení podkladů, ze kterých tato skutková zjištění vyplývají. Žalovaná však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v tomto ohledu nikterak prvostupňové rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím rozkladovým jeden celek, nedoplnila, a nedostatečnost prvostupňového rozhodnutí v tomto ohledu nezhojila. Žalobou napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“ (podtržením zvýraznil nyní věc rozhodující třetí senát, pozn. soudu). Dále pod bodem 98. desátý senát ve zrušujícím rozsudku uvedl „[ž]alovaná v dalším řízení posoudí, zda k porušení povinnosti žalobkyně přistupovat k podřízeným státním zástupcům při zjištění jejich pochybení rovným způsobem došlo či nikoliv. Pokud ne, pak vyhodnotí, zda ostatní vytykaná porušení povinností i tak představují toto závažné porušení povinností odůvodňující odvolání žalobkyně z funkce okresní státní zástupkyně.“.
19. Městský soud v Praze v tomto řízení proto nutně musel dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda v následně probíhajícím řízení po zrušení rozkladového rozhodnutí zrušujícím rozsudkem byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) desátého senátu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu (ze dne 8. 6. 2021 č. j. 10 A 19/2021-69), jímž soud žalovaného v dalším postupu zavázal.
20. Třetí senát se proto musel primárně zabývat otázkou, zda žalovaný, jsa vázán právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku, dostatečně vymezil v prvostupňovém rozhodnutí či v napadeném rozhodnutí (jež tvoří ve správním řízení jeden celek) konkrétní pochybení státních zástupců, zda zhodnotil jejich pochybení, zda jsou tato pochybení srovnatelná, zda dostatečně k nim popsal skutkový děj, aby jej soud mohl přezkoumat; tedy zda napadené rozhodnutí obsahuje popis a vymezení jednotlivých skutkových zjištění představujících porušení povinností (závažným způsobem), včetně uvedení podkladů, ze kterých taková skutková zjištění vyplývají. Jinými slovy zda žalovaný dostatečně doplnil prvostupňové rozhodnutí a tím jeho nedostatečnost zhojil.
21. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění.
22. Podle § 10 odst. 4 ZSZ ministr spravedlnosti může vrchního státního zástupce, krajského státního zástupce a okresního státního zástupce z této funkce odvolat, pokud závažným způsobem poruší povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce; nejde-li o odvolání z důvodu porušení povinností při výkonu státní správy státního zastupitelství (dále jen „správa státního zastupitelství“), činí tak na návrh vedoucího státního zástupce, který je podle odstavců 1 až 3 oprávněn navrhopvat jmenování do funkce, z níž má být vedoucí státní zástupce odvolán.
23. Třetí senát shrnuje, že výrok v části uvedené pod třetím dlouhým odsekem rozhodnutí prvostupňového orgánu nedoznal v dané věci rozhodnutím prvostupňového orgánu žádné změny, byť na takovou možnost zhojení vytykaných vad upozornil žalovaného soud ve

zrušujícím rozsudku. Žalovaný výrok v části uvedené pod třetím dlouhým odsekem rozhodnutí prvostupňového orgánu napadeným rozhodnutím *en bloc* potvrdil. V dané věci lze v této souvislosti poznamenat, že jednotlivá pochybení žalobkyně, v nichž žalovaný spatřuje zvlášť závažným způsobem porušení povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce, je pro přehlednost vhodné od sebe odlišit ve výroku nikoli odseky (dlouhými a dlouhé rozdělit i krátkými), jako je tomu v dané věci, ale k rozlišení pro lepší přehlednost použít číslice (arabské).

24. Napadenou částí výroku žalobkyně: „- *v rámci výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 adekvátně nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřístupovala k jí podřízeným státním zástupcům rovným způsobem, když opakovaně podávala návrhy na zahájení kárného řízení s jí podřízenou státní zástupkyní a současně obdobně intenzivně neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců*“.
25. Soud uvádí, že dané řízení vedené podle ZSZ, se řídí podle ustálené praxe správním řádem. Jedná se o řízení *sui generis*, ve kterém v prvním i ve druhém stupni rozhoduje tentýž správní orgán, kterým je v daném případě ministr. Ten žalobkyni v prvním stupni odvolal z vedoucí funkce okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město, protože závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce, a ve druhém stupni své rozhodnutí potvrdil. Právní kvalifikaci, že to bylo podle § 10 odst. 4 ZSZ, ministr uvedl toliko v záhlaví, nikoli ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí.
26. Lze konstatovat, že vzhledem k převládajícímu obsahu veřejnoprávních prvků se poměr mezi ministrem a vedoucím státním zástupcem blíží svým charakterem některému ze služebních poměrů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009 č. j. 9 As 94/2008-77). Tento závěr vyplývá i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, a to z rozhodnutí ve věci *Pellegrin proti Francii* ze dne 8. 12. 1999 („*soud se bude v každé věci zabývat tím, zda zaměstnání stěžovatele implikuje - s ohledem na povahu funkcí a odpovědností, které zahrnuje - přímou či nepřímou účast na výkonu veřejné moci a na funkcích, jejichž posláním je ochrana obecných zájmů státu.*“ - Berger, V. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva; 1. české vydání 2003; nakl. IFEC; str. 279). V případě funkce vedoucího státního zástupce je podle Nejvyššího správního soudu účast na výkonu veřejné moci a ochrana obecných zájmů státu nezpochybnitelná. Tyto úvahy byly rozvinuty směrem k potřebě zvýšené ochrany ze strany výkonné moci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009 č. j. 1 As 9/2009-86, v něm Nejvyšší správní soud dovodil: „*Zákon o státním zastupitelství svěřuje pravomoc vedoucí státní zástupce odvolat, avšak za dodržení zákonem stanovených podmínek. Důvody tohoto omezení je možno spatřovat ve vysokém podílu veřejnoprávních aspektů v činnosti vedoucího státního zástupce. Vedoucí státní zástupce je nad rámec náplně primární činnosti státního zástupce významným představitelem státního zastupitelství jakožto instituce zajišťující ochranu veřejného zájmu. Na základě jemu svěřených kompetencí (viz § 8 zákona o státním zastupitelství) je oprávněn stanovit vnitřní organizaci příslušného státního zastupitelství, rozdělit agendu mezi státní zástupce a zajistit specializaci podle zvláštních právních předpisů. Rovněž v souladu s § 13e až 13 h (v případě vrchního státního zástupce jde konkrétně o § 13f) se vedoucí státní zástupci podílí na zajištění chodu příslušného státního zastupitelství po stránce personální, organizační, hospodářské, materiální a finanční, vyřizují stížnosti, dohlížejí na čekatelskou praxi apod. Vedoucí státní zástupci tak nad rámec výkonu funkce „řadového“ státního zástupce určujícím způsobem ovlivňují chod státního zastupitelství, v jehož čele stojí, vytvářejí organizační struktury a vnitřní vztahy. Obecně lze konstatovat, že na rozhodnutí vedoucího*

státního zástupce záleží, zda jimi řízená státní zastupitelství kvalitně a plynule zabezpečují výkon zákonem jim svěřené působnosti - zastupování veřejné žaloby. Tímto je dán veřejný zájem na řádném výkonu řídicích a organizačních pravomocí vedoucího státního zástupce, do něhož má být zasahováno pouze z předvídatelných zákonem stanovených důvodů, bez možnosti nahodilosti a svévole. Zásah ministra spravedlnosti do obsazení funkce vedoucích státních zástupců může být motivován pouze ochranou veřejného zájmu, kterým je řádný chod státního zastupitelství jakožto veřejnoprávní instituce.“

27. K citovanému soud doplňuje, že jestliže je dána potřeba zvýšené ochrany ze strany výkonné moci, pak i odůvodnění (dvou) rozhodnutí, jímž ministr zasahuje do jejího výkonu a do dosavadní ochrany obecných zájmů státu odvoláním žalobkyně z funkce okresní státní zástupkyně (která dosud manažersky v soustavě státních zastupitelství řídila jedno z okresních státních zastupitelství), pak takové rozhodnutí musí být zcela přezkoumatelné a jednoznačně postavené na konkrétně vymezených pochybeních, kterých se žalobkyně při výkonu své funkce měla dopustit, a to takových, jimiž toliko závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucí státní zástupkyně. Jen takto odůvodněná rozhodnutí mohou v soudním přezkumu obstát.
28. Je třeba zdůraznit, že ust. § 10 odst. 4 ZSZ stanoví pouze jediný důvod pro odvolání okresního státního zástupce, jímž je, že závažným způsobem porušil povinnosti vyplývající z výkonu funkce vedoucího státního zástupce. Musí jít o porušení (závažné) povinnosti vyplývající přímo z výkonu funkce vedoucí státní zástupkyně, nikoli, že by vedoucí státní zástupce porušil běžnou povinnost, která se vztahuje na kteréhokoli řadového státního zástupce. Takové porušení by bylo řešitelné v rámci kárné odpovědnosti. Současně si byl zákonodárce vědom toho, že ne každé jednotlivé porušení povinnosti vedoucího státního zástupce by mělo mít za následek jeho odvolání nebo alespoň vznik takové možnosti. Proto ZSZ zpřísňuje důvod pro odvolání na pouze závažné porušení povinnosti.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 As 51/2012-242 dovodil: „[59] Pojem porušení povinností závažným způsobem (či závažného porušení povinností) v § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství je nepochybně neurčitým právním pojmem, který může mít v různých oblastech práva odlišný obsah. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgán musí nejprve obecně vymezit a vyložit neurčitý právní pojem, poté jej poměřit s konkrétním skutkovým stavem v dané věci a nakonec usoudit, zda tento skutkový stav je podřaditelný pod neurčitý právní pojem (viz např. rozsudek ze dne 20.10.2004, čj. 1 As 10/2003-58, č. 849/2006 Sb. NSS; 'Základem pro úsudek o propuštění policisty ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) [zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky], je úsudek o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu, porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jednání policisty spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje zákonný znak zvlášť závažného porušení.' Dále např. rozsudky ze dne 30.9.2011, čj. 4 As 12/2011-100, ze dne 27.9.2007, čj. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS, či ze dne 17.8.2005, čj. 4 As 8/2004-122)“ a „[62] Nejvyšší správní soud však má za to, že správní orgán požadavkům na obecné vymezení i odůvodnění v rozhodnutí nakonec dostal. Obecně dovodil, že o závažné porušení povinností se může jednat, je-li porušování opakované, déletrvající či zvlášť intenzivní. Poté popsal a vymezil řadu jednotlivých právních povinností státního zástupce i vedoucího státního zástupce, a to pozitivně i negativně formulovaných (příkazy i zákazy), popsal k nim i učiněná skutková zjištění naplňující porušení těchto povinností. Nakonec o nich uvážil a dospěl k závěru, že tomu tak v daném případě je, přičemž poukázal na svá předchozí skutková zjištění, např.

rozhodnutí I. stupně rozhodnutí v bodech 70-78, 99, 106, 107, 113 a 116, v rozhodnutí o rozkladu zejména části odůvodnění na stranách 20, 21 a 24 (viz bod 113 rozhodnutí I. stupně: „Každá jednotlivá zjištěná vada by sama o sobě neměla, ani nemohla mít fatální následky pro správnost a zákonnost konkrétního trestního řízení. V souladu s názorem nejvyššího státního zástupce se však správní orgán domnívá, že četnost vad, jejich opakovanost, dlouhodobost, jakož i závažnost jednotlivých pochybení oprávněně ve svém souhrnu opodstatňují závěr o závažném porušení povinnosti vrchního státního zástupce v Praze při řízení [Odboru závažné hospodářské a finanční kriminality], když na zjištěné závady nereagoval přijetím adekvátních opatření k jejich nápravě či eliminaci, a to přesto, že na něj byl opakovaně upozorněn ze strany dohledového orgánu' nebo bod 106 rozhodnutí I. stupně: „Pro posouzení věci je naopak klíčové množství závad, nedostatků a pochybení, které považuje správní orgán za prokázané, jakož i jejich různorodost, dlouhodobost a opakovanost. Především skutečnost, že v zásadě ke všem zjištěným nedostatkům docházelo opětovně přes opakovaná upozornění vyššího stupně státního zastupitelství, s nimiž byl účastník seznámen, podstatně zvyšuje jejich závažnost.“)“ a dále “[69] Pokud jde o námitku bagatelnosti věci a neodpovědnosti vedoucího státního zástupce, již uplatnil žalobce, Nejvyšší správní soud uvádí, že je třeba zohlednit tři aspekty tohoto konkrétního řízení o odvolání: role a pravomoci vedoucího státního zástupce, koncept odpovědnosti vedoucího státního zástupce a v neposlední řadě i specifikum odboru, jehož se pochybení týkala. V první řadě je to činnost vedoucího státního zástupce, který má vedle obecných povinností státního zástupce kompetence řídicí a organizační, jeho osoba tak zajišťuje, aby příslušný stupeň státního zastupitelství řádně fungoval a plnil úlohy svěřené mu zákonem. S řídicími kompetencemi vedoucího státního zástupce je však svázána i vyšší odpovědnost. Tato odpovědnost však není nutně konstruována pouze osobně, na principu zavinení jako u kárného řízení, její rozměr je mnohem širší. Platí zde v plné míře klasická myšlenka, že cenou za velkou moc je velká odpovědnost. Soud si je vědom rozdílu mezi kárným řízením, jehož cílem je trestat státního zástupce za osobní kárné provinění, a předmětným řízením, jehož cílem je odvolat vedoucího státního zástupce za porušení povinností, které mají často ‚pouhý‘ organizační, metodický, personální či kontrolní obsah a v rámci něhož vrchní státní zástupce odpovídá za činnost ‚svého‘ stupně státního zastupitelství, tedy i za činy, u nichž lze osobní odpovědnost stricto sensu přičítat rovněž dozorovým státním zástupcům. [70] Odpovědnost vedoucího státního zástupce pramení z jeho zákonných řídicích a organizačních kompetencí, je však třeba si uvědomit, že tato odpovědnost není vyčerpána prostým zákonným výčtem, jeho odpovědnost je v širším smyslu i odpovědností za instituci, v jejímž čele stojí a jejíž činnost zastřešuje. A právě instituce jako vrchní státní zastupitelství, s nimiž jsou svázána jasná pravidla a určitá omezení, jsou nutnou podmínkou fungování demokratického právního státu a rozvíjení občanských práv a svobod. [71] Ani nezpochybnitelná paralelně existující osobní odpovědnost jednotlivých státních zástupců v rámci jejich dozorových kompetencí totiž nesníží z žalobce tuto nastíněnou ‚manažerskou‘ odpovědnost za ‚provoz vrchního státního zastupitelství‘, protože jako vedoucí státní zástupce má k dispozici celou řadu zákonných nástrojů pro efektivní řízení a organizování vrchního státního zastupitelství, např. v rámci institutu vnitřního dohledu. Institut dohledu má jak vertikální či vnější podobu (vyšší státní zastupitelství dohlíží na nižší stupeň), tak horizontální neboli vnitřní dimenzi, při níž se v rámci jednoho stupně státního zastupitelství uplatňuje dohled podle subordinačního a hierarchického principu. Vedoucí státní zástupce může vydávat závazné pokyny svým podřízeným jak v konkrétní věci, tak i obecného rázu pro věci určitého druhu, zákon o státním zastupitelství nicméně dává jednotlivým státním zástupcům možnost takový pokyn zákonným postupem dle § 12e odmítnout. Kontrolní a řídicí pravomoci vedoucího státního zástupce tedy opravňují i k tomu, aby na případné chyby jednotlivých dozorových státních zástupců adekvátně reagoval a zjednal jejich

nápravu. Právě korektivní dimenze, tedy náprava chyb, zjišťování systémových nedostatků a předcházení jejich opakování, je jedním z hlavních úkolů vedoucího státního zástupce.“

30. Citované lze vysvětlit tak, že o porušení povinnosti závažným způsobem se může jednat, jestliže porušení povinnosti je opakované, déletrvající či zvláště intenzivní. V předmětné věci by takovou úvahu mělo obsahovat již prvostupňové rozhodnutí, jak zmínil i desátý senát ve zrušujícím rozsudku. V něm by měl ministr popsat a vymezit řadu jednotlivých právních povinností státních zástupců i vedoucího státního zástupce, a to pozitivně i negativně formulovaných (příkazy i zákazy), popsat k nim i učiněná skutková zjištění naplňující porušení těchto povinností, aby o nich by měl uvážit a dospět k závěru, že tomu tak v daném případě je, poukázat na svá předchozí skutková zjištění a uvést, v čem (v rámci nyní přezkoumávané otázky, která se týká nerovného přístupu žalobkyně k jednotlivým státním zástupcům) spatřuje *stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců*. V daném případě, jelikož prvostupňové rozhodnutí nedoznalo napadeným rozhodnutím změny, pak uvedené přezkoumatelné úvahy by mělo obsahovat nyní napadené rozhodnutí. Tomu tak ale není, takové úvahy v napadeném rozhodnutí (i prvostupňovém rozhodnutí) nadále absentují.
31. Nastolené otázce se žalovaný věnoval na str. 19. až 22 napadeného rozhodnutí (pod body 95. -116.) v kapitole nazvané: *„K neadekvátnímu a nerovnému využívání oprávnění k nápravě zjištěných pochybení státními zástupci“*.
32. Zde žalovaný pod bodem 95. napadeného rozhodnutí nejprve odkázal na bod 39. napadeného rozhodnutí (v něm citoval bod 79. zrušujícího rozsudku, pozn. soudu) a poté opětovně citoval bod 79. zrušujícího rozsudku.
33. Poté pod bodem 96. napadeného rozhodnutí žalovaný citoval bod 98. zrušujícího rozsudku.
34. Dále pod bodem 97. napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se zabýval otázkou, zda žalobkyně „závažně“ porušila povinnosti přistupovat k podřízeným zástupcům při zjištění jejich pochybení rovným způsobem.
35. Žalovaný následně pod bodem 98. napadeného rozhodnutí citoval body 60. až 62. prvostupňového rozhodnutí, v nich žádné úvahy nejsou.
36. V následujících odstavcích žalovaný popsal obsah správního spisu: pod bodem 99. napadeného rozhodnutí vyjádření žalobkyně ze dne 30. 7. 2021, pod body 100. a 101. napadeného rozhodnutí podání dvou kárných návrhů na JUDr. L., pod bodem 102. napadeného rozhodnutí zápis z dohledové prověrky ze dne 16. 8. 2017, pod bodem 103. napadeného rozhodnutí vyjádření žalobkyně ze dne 12. 10. 2017, pod bodem 104. napadeného rozhodnutí přípis žalobkyně adresovaný KSZ ze dne 31. 10. 2017, pod bodem 105. napadeného rozhodnutí zápis z dohledové prověrky ze dne 19. 10. 2017, pod bodem 106. napadeného rozhodnutí přípis KSZ ze dne 19. 10. 2017, pod bodem 107. napadeného rozhodnutí sdělení žalobkyně ze dne 7. 12. 2017 adresované KSZ, pod body 108. a 109. napadeného rozhodnutí uvedl judikaturu ohledně podání kárného návrhu a udělení výtky.
37. Žalovaný pod bodem 110. napadeného rozhodnutí zhodnotil, že *„podle judikatury citované pod body 53 až 55“* napadeného rozhodnutí měla žalobkyně *„celou škálou jiných nástrojů metodické či disciplinární povahy k řádnému naplnění korektivní dimenze výkonu své funkce. O tomto však výše nastíněný postup v bodě 89 až 99 tohoto rozhodnutí účastnice nesvědčí.“* Soud k takovému vysvětlení žalovaného uvádí, že pod body 53. až 55. napadeného rozhodnutí není citována žádná judikatura, nýbrž je uvedena právní úprava. Pod bodem 53. napadeného rozhodnutí je citováno znění § 11a odst. 1 ZSZ [„V rozsahu stanoveném zákonem je (...) krajský státní zástupce [nadřízen] okresním státním zástupcům v obvodu krajského státního zastupitelství.“]; pod bodem 54. napadeného rozhodnutí je citováno znění § 11a odst. 2 ZSZ („V rozsahu stanoveném zákonem je vedoucí státní zástupce nadřízen státním zástupcům

působícím u státního zastupitelství, v jehož čele stojí.“); a pod bodem 55. napadeného rozhodnutí je citováno znění § 12d odst. 1 ZSZ („Nejblíže vyšší státní zastupitelství je oprávněno vykonávat dohled nad postupem nejblíže nižších státních zastupitelství ve svém obvodu při vyřizování věcí v jejich příslušnosti a dávat jim k jejich postupu písemné pokyny. Postup nejblíže nižších státních zastupitelství může sjednocovat i pokyny vztahujícími se na více věcí určitého druhu.“). Uvedená tři zákonná ustanovení však žalobkyně nespornuje. Pod dále zmiňovaným bodem 89. napadeného rozhodnutí žalovaný citoval ze zrušujícího rozsudku (jeho body 80. až 86.), pod bodem 90. napadeného rozhodnutí žalovaný citoval z prvostupňového rozhodnutí (jeho bod 59.). Pod bodem 91. napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „ve shodě s rozsudkem městského soudu i s orgánem I. stupně konstatuji, že pochybení, které je účastníci vytýkáno ...(je), že nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí podřízeným státním zástupcům. Ve vztahu k této skutečnosti přitom není její tvrzení ohledně personálních problémů na jí řízeném státním zastupitelství, spočívajících především v nedostatečném personálním obsazení, relevantní.“ Pod body 92. a 93. napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „92. Stvrzením účastnice, že neměla důvod přezkoumávat rozhodnutí svého náměstka o rozsahu nápadu přidělovaného státní zástupkyni pracující na částečný úvazek ani na něj reagovat, nesouhlasím. Adekvátní reakce na stav, kdy v důsledku nastavení pravidel rozdělování nápadu dochází k nerovnoměrnému zatížení jednotlivých státních zástupců, je naopak součástí manažerských oprávnění a zároveň povinností vedoucího státního zástupce. Tento závěr platí tím spíše, hodlala-li účastnice vůči státní zástupkyni, která byla nerovnoměrným zatížením postižena, uplatnit disciplinární opatření v podobě kárného návrhu. 93. Jinými slovy, je to právě vedoucí státní zástupce, který na základě svěřených kompetencí je oprávněn mj. rozdělit agendu mezi státní zástupce, a to řádným způsobem. To účastnice neučinila, přičemž takové jednání účastnice nesvědčí o náležitém výkonu jejích řídicích a organizačních pravomocí.“. Pod bodem 94. napadeného rozhodnutí žalovaný námitku („k nerovnému přístupu při přidělování věcí podřízeným státním zástupcům“, pozn. soudu) shledal nedůvodnou. Pod body 95. až 99. napadeného rozhodnutí (jak je uvedeno již shora) žalovaný odkázal na bod 39. napadeného rozhodnutí (v něm citoval bod 79. zrušujícího rozsudku, pozn. soudu), znovu citoval bod 79. zrušujícího rozsudku, poté citoval bod 98. zrušujícího rozsudku, a odkázal na body 60. až 62. prvostupňového rozhodnutí, které citoval.

38. Pod bodem 111. napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na bod 96. napadeného rozhodnutí (v něm cituje žalovaný ze zrušujícího rozsudku (jeho bod 98.) a uvedl, že žalobkyně na JUDr. L. podala návrh na zahájení kárného řízení z důvodu průtahů v řízení a neplnění pokynů vedoucí státní zástupkyně a navrhla jí odvolání z funkce. Ačkoli podle kárného senátu měla být jednotlivá pochybení JUDr. L. řešena udělením výtky, přesto žalobkyně opětovně podala návrh na zahájení kárného řízení na JUDr. L. z důvodu průtahů v řízení v jedné trestní věci.
39. Pod bodem 112. napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že s pochybením dalších dvou podřízených státních zástupců, které jmenoval, byla žalobkyně seznámena na základě prověrky vyššího státního zastupitelství ze dne 16. 8. 2017. Žalobkyně informovala KSZ v přípisu ze dne 31. 10. 2017, že jim udělila neformální ústní výtku. Přestože v pochybení státní zástupci pokračovali (odkázal na zápis z dohledové prověrky ze dne 19. 10. 2017), žalobkyně setrvala na původně uložené ústní výtce.
40. Dále žalovaný pod body 113. až 115. zhodnotil věc, takto: „113. Z výše uvedeného je patrná diferenciace přístupu účastnice ke zjištěným pochybením JUDr. L. a JUDr. R. a Mgr. M., kdy reakce účastnice na zjištěné porušení povinností podřízených státních zástupců včetně navrhovaných uložení sankcí nebyla adekvátní. Vytýkané pochybení podřízených státních

zástupců lze považovat za pochybení dosahující minimálně srovnatelné intenzity; bez existence objektivních okolností ovšem účastnice přistoupila k pochybení státních zástupců JUDr. R. a Mgr. M. mnohem benevolentněji, kdy jim dle vlastního prohlášení neformálně udělila ústní výtku. Na ní nadále setrvala i přes to, že ze strany státních zástupců Mgr. M. a JUDr. R. k výrazné nápravě jím vytýkaným pochybením nedošlo. 114. Z projevu účastnice je tedy zřejmé, že Mgr. M. a JUDr. R. účastnice neudělila ani formální výtku smyslu § 30 odst. 3 zákona o státním rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41). Jedná se o pouhé upozornění oproti zahájení kárného řízení, které je svou povahou řízením disciplinárním s difamačními účinky pro kárně obviněného. 115. S ohledem na shora uvedené proto uzavírám, že účastnice nereagovala na zjištěná pochybení podřízených státních zástupců adekvátním způsobem a nerovně využívala oprávnění k jejich nápravě. Účastnice jakožto vedoucí státní zástupkyně měla v rámci státního zastupitelství, v jehož čele stojí, jednat tak, aby nedocházelo k nerovnému zacházení vůči podřízeným státním zástupcům. Účastnice tak nicméně neučinila, čímž závažně porušila své povinnosti. Porušení je samo o sobě natolik závažné, že by i samostatně odůvodňovalo odvolání z funkce vedoucí státní zástupkyně.“

41. Pod bodem 116. napadeného rozhodnutí žalovaný námitku („*k neadekvátnímu a nerovnému využívání oprávnění k nápravě zjištěných pochybení státními zástupci*“, pozn. soudu) shledal nedůvodnou.
42. Soud ke shora jednotlivě popsaným (a i dílem citovaným) bodům 95. - 116. napadeného rozhodnutí, které se měly věnovat odůvodnění dílčího výroku „*- v rámci výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 adekvátně nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřístupovala k jí podřízeným státním zástupcům rovným způsobem, když opakovaně podávala návrhy na zahájení kárného řízení s jí podřízenou státní zástupkyní a současně obdobně intenzivně neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců,*“, předně považuje za nezbytné uvést, že se neztotožnil se žalovaným, že by výrok v části uvedené pod třetím dlouhým odsekem rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaný odůvodnil v souladu se závazným právním názorem ze zrušeného rozsudku (desátého senátu), tedy že žalovaný dostatečně vymezil konkrétní pochybení státních zástupců, že zhodnotil jejich pochybení, zda jsou srovnatelná, že dostatečně k nim popsal skutkový děj, aby jej soud mohl přezkoumat. Jinými slovy, že nyní napadené rozhodnutí (prvostupňové rozhodnutí) již obsahuje popis a vymezení jednotlivých skutkových zjištění představujících porušení povinností (závažným způsobem), včetně uvedení podkladů, ze kterých taková skutková zjištění vyplývají. Tedy, že žalovaný dostatečně doplnil prvostupňové (napadené) rozhodnutí a tím jeho předchozí nedostatečnost zhojil.
43. Podle soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí nedůvodně cituje jak z prvostupňového rozhodnutí, tak zejména hojně ze zrušujícího rozsudku, přičemž napadené rozhodnutí postrádá vlastní hodnocení, uvážení a srovnání pochybení třech jmenovaných státních zástupců, které přitom blíže nijak nekonkretizuje a ani nevyvozuje závěry z nich ve věci samé.
44. Napadené rozhodnutí mělo přitom zhodnotit předmětnou věc ve světle rozkladových námitek žalobkyně a v daném případě i ve světle pokynů zrušujícího rozsudku, a nikoli být omezeno a konstatováno „*ve shodě s rozsudkem městského soudu i s orgánem I. stupně*“ toliko přitakat pochybení žalobkyně. Viz např. bod 91. napadeného rozhodnutí: „*Ve shodě s rozsudkem městského soudu i s orgánem I. stupně konstatuji, že pochybení, které je účastnici vytýkáno, nespočívá v průtazích, ať už na její straně nebo na straně jí podřízených státních zástupců, ale ve skutečnosti, že nepřijala adekvátní opatření k rovnoměrnému přidělování věcí jí*

podřízeným státním zástupcům. Ve vztahu k této skutečnosti přitom není její tvrzení ohledně personálních problémů na jí řízeném státním zastupitelství, spočívajících především v nedostatečném personálním obsazení, relevantní.“. Na uvedené znění (které se týkalo pasáže: „K nerovnému přístupu při přidělování věcí podřízeným státním zástupcům“, pozn. soudu) přitom odkázal žalovaný pod bodem 110. napadeného rozhodnutí v pasáži, v níž se věnoval otázce: „K neadekvátnímu a nerovnému využívání oprávnění k nápravě zjištěných pochybení státními zástupci“.

45. Napadeným výrokem v části uvedené pod třetím dlouhým odsekem rozhodnutí prvostupňového orgánu se měla dopustit žalobkyně tím, že: „- v rámci výkonu svých řídicích pravomocí v letech 2016 a 2017 adekvátně nevyužívala svá oprávnění k nápravě zjištěných pochybení podřízených státních zástupců a nepřistupovala k jí podřízeným státním zástupcům rovným způsobem, když opakovaně podávala návrhy na zahájení kárného řízení s jí podřízenou státní zástupkyní a současně obdobně intenzivně neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců“.
46. K citovanému žalovaný toliko vysvětluje k osobě JUDr. L., že jmenovaná měla průtahy v řízení a neplnila pokyny vedoucí státní zástupkyně, což mělo být řešeno udělením výtky, a dále měla průtahy v řízení v jedné trestní věci (viz bod 111. napadeného rozhodnutí). Ke dvěma státním zástupcům, kteří byli žalobkyni rovněž služebně podřízeni, žalovaný uvedl, že s jejich pochybením byla žalobkyně seznámena na základě prověrky vyššího státního zastupitelství ze dne 16. 8. 2017 a žalobkyně informovala KSZ v přípisu ze dne 31. 10. 2017, že jim udělila neformální ústní výtku. Přestože v pochybení státní zástupci pokračovali, což podle žalovaného vyplývá ze zápisu z dohledové prověrky ze dne 19. 10. 2017, žalobkyně setrvala na původně uložené ústní výtce (viz bod 112. napadeného rozhodnutí).
47. Žalovaný (v rozporu se závazným právním názorem zrušujícího rozsudku) vůbec nekonkretizuje tvrzená pochybení JUDr. L., ani pochybení dvou státních zástupců, čeho konkrétního se všichni tři měli v pozici státních zástupců dopustit. Tedy co konkrétně představovala jejich pochybení, kdy se tomu tak mělo stát, po jak dlouhou dobu pochybení trvala, kdy a jak je žalobkyně zjistila, co udělala žalobkyně, když jejich pochybení zjistila, jaká přijala opatření, jak realizaci opatření kontrolovala a na základě čeho konkrétního dospěla v případě JUDr. L. k podání dvou návrhů na zahájení řízení a dvou státních zástupců jim udělila ústní výtku. Jinými slovy, jaká byla konkrétní pochybení třech státních zástupců, jak je žalovaný porovnal a z tohoto porovnání, jaké dovodil závěry ve vztahu k žalobkyni. Z takto zcela nespecifikovaných pochybení tří státních zástupců nelze ohledně tvrzeného zvláště závažného pochybení žalobkyně jako vedoucí státní zástupkyně učinit jakýkoli (natož přezkoumatelný) závěr, čeho konkrétního se ve funkci vůči nim závažným způsobem měla dopustit v rámci selhání manažerské pozice, když mezi nimi měla dělat „pracovní rozdíly“. Nikoli veškerá manažerská pochybení jsou závažnými, aby byla schopna odvolat státní zástupkyni z vedoucí funkce. Závažnosti předmětné věci musí odpovídat precizace napadeného rozhodnutí, a to nejen výroku, který se skládá v dané věci z jednotlivých dílčích pochybení (závažným způsobem), ale především odůvodnění. Pokud se ve výroku v části uvedené pod třetím dlouhým odsekem rozhodnutí prvostupňového orgánu (která je meritem aktuálního soudního přezkumu) uvádí, že žalobkyně „neřešila přinejmenším stejně závažná pochybení ostatních státních zástupců“, pak která konkrétní stejně závažná pochybení, a kterých ostatních státních zástupců, než tří shora jmenovaných, žalovaný ani neřešil. Skutková věta musí odpovídat zjištěným skutečnostem, má-li obstát v soudním přezkumu. Jinými slovy obecná pochybení JUDr. L. a toliko odkaz na pochybení dvou dalších státních zástupců nelze vzájemně porovnat, v čem měla být pochybení shodná, případně i odlišná,

aby soud mohl ověřit a přezkoumat vlastní úvahy a hodnocení žalovaného, i k otázce, jak se žalovaný vypořádal s jejich srovnáním, resp. porušením žalobkyně rovného přístupu za srovnatelná (obdobná) pochybení vůči nim. V tomto směru mělo napadené rozhodnutí obsahovat konkrétní pochybení, kterého se měla dopustit JUDr. L. i oba státní zástupci (popř. další - ostatní státní zástupce), neboť pochybení stejné závažnosti se měli dopustit „*ostatní státní zástupci*“. Přestože soud žádné konkrétní srovnání pochybení státních zástupců v napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí neshledal (viz shora popis bodů 95. – 112. napadeného rozhodnutí), žalovaný bez relevantního skutkového základu dovedl pod bodem „113. Z výše uvedeného je patrná diferenciace přístupu účastnice ke zjištěným pochybením JUDr. L. a JUDr. R. a Mgr. M., kdy reakce účastnice na zjištěné porušení povinností podřízených státních zástupců včetně navrhovaných uložení sankcí nebyla adekvátní. Vytýkané pochybení podřízených státních zástupců lze považovat za pochybení dosahující minimálně srovnatelné intenzity; bez existence objektivních okolností ovšem účastnice přistoupila k pochybení státních zástupců JUDr. R. a Mgr. M. mnohem benevolentněji, kdy jim dle vlastního prohlášení neformálně udělila ústní výtku. Na ní nadále setrvala i přes to, že ze strany státních zástupců Mgr. M. a JUDr. R. k výrazné nápravě jím vytýkaným pochybením nedošlo.“ Soud též nepovažuje za dostačující, aby žalovaný vycházel k otázce pochybení z vyjádření (vlastního prohlášení) žalobkyně, a takový obsah jí kladl za vinu, aniž by věc sám přezkoumával, kdy takto měl učinit jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobkyně, neboť měl vycházet z připojeného spisového materiálu, popř. si konkrétní listiny od KSZ jako navrhovatele odvolání z funkce žalobkyně zajistit.

48. V novém řízení se proto žalovaný k nyní napadenému výroku v části uvedené pod třetím dlouhým odsekem rozhodnutí prvostupňového orgánu (pokud jej neočísluje, pro jednodušší vypořádání důvodů každé části výroku), zaměří na následující otázky.
49. Předně poté, co zrekapituluje správní spis a obsah předchozího správního řízení (není vůbec nutné obsáhle citovat ze zrušených rozhodnutí či zrušujícího rozsudku, pokud k dosud platnému rozhodnutí nezaujme žalovaný odlišný právní názor), následně vymezí povinnosti žalobkyně jako okresní státní zástupkyně a uvede, které z nich žalobkyně (a jakým způsobem) porušila. Žalovaný přitom bude vycházet nejen z návrhu KSZ, který dal k odvolání žalobkyně podnět, ale zejména z listinných důkazů shromážděných ve správním řízení. Správní spis (očíslované listy) povede tak, aby z něj bylo patrné, kdy a jaká listina byla v daný moment do něj vložena, tím se stává součástí správního spisu. Pokud žalovaný dovodí, že nedisponuje dostačujícími listinnými podklady, pak si je od KSZ vyžádá, popř. je požádá o součinnost. Jestliže žalovaný shledá, že k jeho závěru o porušení povinností závažným způsobem (opakovaný, déletrvající či zvlášť intenzivní) nepostačí listinné důkazy, může přikročit i ke slyšení svědků, zejména státních zástupců příslušného státního zastupitelství, popř. k provedení dalších důkazních prostředků a bude se zabývat i návrhy žalobkyně ze žaloby. Vysvětlí, které z nich považuje za takové, které jsou schopné již vyřčených závěrů, učiní závěr, zda (popř. že) ze strany žalobkyně došlo k závažnému porušení povinností, a to takovým způsobem, aby důvody žalovaného v souladu se skutkovými zjištěními byly jednoznačně zřejmé účastníkům řízení i případně byly schopné soudního přezkumu, k nim přiřadí učiněná skutková zjištění naplňující porušení takových zvlášť závažných povinností. Všechna tvrzená pochybení manažerské odpovědnosti za fungování státního zastupitelství musí žalovaný žalobkyni přezkoumatelným způsobem prokázat, a to ke každému pochybení (zvlášť závažným způsobem) vymezenému nyní ve formě tří dlouhých odseků řazených pod sebou, z nich první odsek žalovaný rozdělil na dva krátké odseky.

50. Současně žalovaný ve smyslu nastíněných úvah týkajících se toliko třetího dlouhého odseku rozhodnutí prvostupňového orgánu, vypořádá i pochybení žalobkyně tvrzená ve zbylých odsecích výroku prvostupňového rozhodnutí. Současně se v napadeném rozhodnutí bude věnovat námitkám, které žalobkyně nastolila v nyní uplatněné žalobě.
51. Se zřetelem ke shora uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
52. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na odkladný účinek) a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náklady na právní zastoupení tak činí 6 800 Kč + DPH ve výši 1 428 Kč. Žalobkyni tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 12 228 Kč, a to do rukou jejího zástupce JUDr. Romana Lamky, Ph.D., LL.M., MBA, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu